

Beeld: Martijn Jaarsveld

KORT
ROTTERDAMS

GEVLUCHT

Het beloofde een bewolkte dag te worden. Er woei een stevige wind en je kon de zilte zeelucht ruiken. Had je op het strand gestaan, dan had je een klein bootje volgepropt met mensen in zwemvesten gezien. Je zou je afvragen hoe dat bootje in godsnaam nog niet gezonken was. Je had gezien hoe het bootje ietsjes te ver naar rechts kantelde. Je had mensen horen gillen en kinderen horen huilen. Je had gezien hoe het was omgeslagen en hoe mensen zonder zwemvest in de woeste golven verdwenen en hoe mensen met zwemvesten een speelbal van de zee werden. Dan weer naar onder getrokken en dan weer net lang genoeg boven om in paniek een teug lucht naar binnen te zuigen voor ze weer naar onder getrokken werden. Je had gezien hoe er zoveel mogelijk mensen gered werden door de kustwacht. Je had gezien hoe mensen huilend van ellende, buiten bewustzijn of zelfs dood in de reddingsboot lagen. Je had misschien nagedacht over deze mensen, die het zo slecht hadden dat ze bereid waren hun levens en dat van hun kinderen op het spel te zetten voor een betere toekomst.

Wat je niet had geweten, is dat Yassin van negen aan boord was geweest.

Zijn familie woonde in Damascus, in een buurt waar alles gebombardeerd was. De oorlog heeft Yassin geschaad. De dag dat zijn vader omkwam tijdens een bombardement heeft iets in hem gebroken wat nooit meer te helen valt. Het viel Yassins moeder zwaar om te blijven en ze besloot samen met de kinderen te vluchten. Ze moesten in een vluchtelingenkamp wachten totdat

mensensmokkelaars hen naar de kust konden brengen. De laatste nacht kwam eindelijk de man die hen kon helpen. Voordat ze weggingen moest de man wat met mama bespreken, zei hij. Hij ging de tent binnen waar mama alleen was. Yassin hoorde een gil en gekreun. Yassin zag dat zijn moeder gehuild had, maar zei niks. Samen met andere vluchtelingen werden ze in een donkere vrachtwagen gepropt die hen naar de kust bracht. Eenmaal daar moesten ze bijna een jaar wachten voordat ze naar Europa mochten. Negen maanden na hun aankomst beviel zijn moeder van zijn zusje Farah. Toen Farah twee maanden was konden ze eindelijk vertrekken. Ze propten zich met veel te veel mensen in een klein bootje, waar ze een zwemvest kregen. Gedurende de reis sloeg het bootje meermaals bijna om, totdat het voor de kust van Nederland echt fout ging. Yassin voelde het ijskoude water aan hem trekken. Zo goed en kwaad als het ging probeerde hij zijn hoofdje boven water te houden. Tot het hem te veel werd en hij zijn bewustzijn verloor. Toen hij zijn ogen weer opende lag hij in een bed naast zijn broertjes, zusje en moeder.

Kort na hun aankomst in Nederland was Yassin beter. Hij kon eindelijk weer veilig buitenspelen. Naast hun AZC was een industrieterreintje waar sloopauto's stonden. Yassin zag een voetbal liggen en speelde ermee, totdat andere jongens aankwamen en ze samen gingen voetballen. Voor het eerst in jaren had hij plezier en kon hij zorgeloos spelen. Een lach verscheen op zijn gezicht, een prachtige, stralende, kinderglimlach. En voor nu was alles weer heel even goed.